

Geloofsverspreiding en preken tegen de islam (als onderdeel van het thematisch ambtsbericht 2017 voor Pakistaanse christenen en ahmadi's)

Jos Stoel LL.B, Stichting Gave, juni 2017

www.gave.nl

Samenvatting

Over het thematisch ambtsbericht voor Pakistaanse christenen en ahmadi's uit 2014 is mede door onze stichting uitvoerig geschreven in een tweetal rapporten¹. Een belangrijk onderdeel van beide rapporten behelsde de mogelijkheden en gevaren van geloofsverspreiding (doelend op zowel geloofsgesprekken met en zonder bekeringsoogmerk) voor Pakistaanse christenen. Dit naar aanleiding van de zinsnede

*“Christenen konden in de verslagperiode hun geloof verspreiden, mits ze duidelijk maakten dat ze geen moslims waren en ze niet tegen de islam preekten”*²

uit het TAB2014 welke volgens ons aantoonbaar onjuist en onvolledig is. Dit standpunt werd bevestigd in de uitspraak in zaak 201400247/1/V2 waarin de Afdeling zich in de volgende bewoordingen hierover uitliet

“De passage in voormeld rapport (brondocument US Department of State, J.S.) heeft immers betrekking op buitenlandse missionarissen en dit rapport, noch het ambtsbericht maakt inzichtelijk wat 'preken tegen de islam' inhoudt”.

Nu recentelijk het nieuwe thematisch ambtsbericht 2014-2016 is uitgekomen rijst de vraag of de onjuistheden en onvolkomenheden uit het vorige ambtsbericht zijn opgelost.

Vooruitlopend op een uitgebreidere analyse van het gehele nieuwe ambtsbericht kan naar aanleiding van deze notitie die vraag met zowel een gedeeltelijk ja als een gedeeltelijk nee beantwoord worden als het specifiek gaat om de gevaren van geloofsverspreiding. Een gedeeltelijke ja omdat, in tegenstelling tot het TAB2014, het TAB2017 nadrukkelijk stil staat bij de grillige praktijk situatie als het gaat over extrajudiciële vervolging en geweld richting mensen die evangeliseren of enkel spreken over hun geloof. Het TAB2017 geeft met de volgende tekst daarmee op gedegen wijze weer dat theorie en praktijk omtrent de gevaren van geloofsverspreiding wezenlijk uit elkaar kunnen lopen

“Maar de praktijk is meestal anders, zeker wanneer christenen moslims proberen te bekeren. Evangelisatie onder moslims kan worden opgevat als een belediging van de islam of van Mohammed, hetgeen kan uitlopen op repercussies van orthodoxe moslims of een beschuldiging van blasfemie”.

Echter in nadrukkelijke tegenspraak met voorgenoemd Afdelingsuitspraak verklaard ook het nieuwe ambtsbericht een bron, aangaande de rechten en daarmee samenhangende

¹ Dr. Marnix Visscher en Jos Stoel LL.B, “Analyse thematisch ambtsbericht Pakistan 2014 m.b.t. de situatie van christenen”, Stichting Gave, mei 2015

Dr. Marnix Visscher en Jos Stoel LL.B, “Vervolgrapportage 2016 over de situatie van christenen in Pakistan”, Stichting Gave, mei 2016

² Paragraaf 4.5, TAB2014

beperkingen van geloofsverspreiding, ten onrechte van toepassing op autochtone Pakistaanse christenen middels de met het vorige ambtsbericht vergelijkbare passage “Volgens het jaarlijks rapport over godsdienstvrijheid van het Department of State van de VS is evangeliseren in Pakistan toegestaan op voorwaarde dat christenen die de bekering van anderen op het oog hebben, niet negatief over de islam spreken en zich geen moslim noemen³”.

Waar diezelfde bron nalaat om toelichting te geven op de zinsnede *zolang niet gepreikt wordt tegen de islam* neemt het ambtsbericht middels diverse redeneringen het initiatief om deze zinsnede alsnog proberen toe te lichten. Zodoende wordt getracht een term te specificeren terwijl geen enkele aangevoerde bron verklaart dat deze term en het daar aan gehangen recht voor alle Pakistaanse christenen zou gelden. In het ambtsbericht wordt verder geen duidelijke bron aangevoerd welke wel concreet handelt over de rechten aangaande geloofsverspreiding voor autochtone Pakistaanse christenen. De door ons onderzochte bronnen die wel concreet spreken over de mogelijkheden en gevaren van geloofsverspreiding geven enkel een beeld van een weerbarstige werkelijkheid.

Evangelisatiegesprekken maar ook gewone getuigende geloofsgesprekken dienen op zijn minst met de handrem er op gevoerd te worden of worden geacht helemaal niet mogelijk te zijn zonder een reëel risico op vervolging te lopen. Een gegeven dat eerder in het TAB2017 wel in de juiste context wordt geplaatst door te stellen dat christenen alleen in hun eigen wijken in een zekere mate hun religie kunnen uitoefenen.⁴ Het voorgaande rechtvaardigt de conclusie dat er sprake is van een sterk verbeterde passage in het ambtsbericht welke helaas toch nog wel te weinig bronnen citeert om tot een volledige analyse aangaande dit specifieke onderwerp te kunnen komen.

³ Paragraaf 3.4.5.3 TAB2017

⁴ Paragraaf 3.4.5 TAB2017